

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH MỘT BỌN ÁC ÔN ĐỘT NHẬP LINH QUY CÁC

Nghi Lâm hỏi:

- Y làm thái giám ư? Thái giám là cái gì?

Bà bà khó tìm lời giải thích thái giám nghĩa là gì. Mụ liền hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Thái giám là một chức ty tiện ở trong triều chuyên việc phục thị Hoàng Đế và Hoàng Hậu.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca là con người cao ngạo, không chịu kẻ khác ràng buộc thì khi nào y lại làm cái chức hèn hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu? Tiểu ni tưởng đến làm Hoàng Đế y còn chẳng muốn thì nói chi đến chuyện làm thái giám để phục thị Hoàng Đế Hoàng Hậu?

Bà bà liền đáp:

- Đây là nói tỷ dụ chứ không phải gã làm thái giám thật sự để hầu hạ Hoàng Đế và Hoàng Hậu. Ta bảo gã làm thái giám tức là không sanh con đẻ cái được mà thôi.

Nghi Lâm nói:

- Cái đó tiểu ni cũng không tin. Lệnh Hồ đại ca cùng Nhậm đại tiểu thư thành thân rồi tất sinh được mấy đứa nhỏ rất ngộ nghĩnh. Cả hai vợ chồng đã xinh đẹp như vậy mà sinh hạ con gái tất nhiên rất khả ái.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn Doanh Doanh thấy nàng hai má ửng hồng nhưng trong cái thẹn thùng có chứa đầy vẻ hân hoan.

Bà bà tức quá lớn tiếng:

- Ta bảo gã không sinh con được là không sinh được. Đừng nói chuyện không sinh con mà muốn lấy vợ cũng không xong. Gã đã thề độc phải lấy người cho bằng được, người đừng hỏi dài dòng nữa.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni biết rằng trong lòng y chỉ có một mình Nhậm đại tiểu thư.

Bà bà tức mình:

- Ta bảo gã lấy Nhậm đại tiểu thư mà lấy cả người nữa. Người có hiểu không? Thế là gã có hai vợ. Trên cõi đời này thiếu gì đàn ông năm thê bảy thiếp thì gã lấy hai vợ là thường.

Nghi Lâm cãi:

- Không được đâu! Y đã yêu ai thì nghĩ đến người ấy. Sớm nghĩ tới, chiều nghĩ tới. Lúc ăn cơm hay lúc ngủ cũng nghĩ tới người ấy khi nào lại nghĩ đến người thứ hai? Tỷ như gia gia của tiểu ni từ khi má má đi rồi lão nhân gia chạy khắp chân trời

góc biển để tìm kiếm má má. Thiên hạ thiếu gì đàn bà con gái? Nếu lấy hai vợ được thì lão nhân gia lại không đi lấy người khác.

Bà bà lẳng lặng dường như mù cảm thấy lời nói của Nghi Lâm cũng có lý. Hồi lâu mù thở dài đáp:

- Lão ta... đã làm việc lầm lỗi về sau tất sinh lòng hối hận không lấy ai nữa cũng chẳng có chi khác lạ.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni đi thôi! Bà bà ơi! Nếu bà bà nhắc tới chuyện Lệnh Hồ đại ca... muốn lấy tiểu ni với bất cứ một ai thì tiểu ni... không thể sống được.

Bà bà hỏi:

- Tại sao vậy? Gã đáp nhất định lấy người. Chẳng lẽ người không bằng lòng gã hay sao?

Nghi Lâm đáp:

- Không phải thế! Không phải thế! Trong lòng tiểu ni lúc nào cũng nhớ tới y và hàng ngày cầu đức Bồ Tát ám trợ cho y được thanh nhàn sung sướng. Tiểu ni chỉ mong y không gặp tai nạn sở cầu như ý cùng Nhậm đại tiểu thư nên đạo vợ chồng. Bà bà ơi! Bà bà không hiểu lòng dạ tiểu ni. Hễ Lệnh Hồ đại ca được sung sướng là tiểu ni vui lòng.

Bà bà nói:

- Nếu gã không lấy được người thì dĩ nhiên gã không sung sướng thường khi gã mất hết lạc thú ở nhân gian mà tự tử nữa.

Nghi Lâm nói:

- Trăm điều ngang ngửa chỉ vì tiểu ni. Tiểu ni yên trí bà bà điếc tai không nghe thấy gì mới nói nhiều chuyện về Lệnh Hồ đại ca. Bà bà nên biết y là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt ở đời nay. Còn tiểu ni chỉ là một tên tiểu ni cô. Y đã nói với Điền Bá Quang hễ gặp tiểu ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thua. Vậy y mới gặp tiểu ni đã khốn nạn rồi thì còn lấy tiểu ni thế nào được? Tiểu ni đã quy y cửa Phật đáng lý phải giữ lục căn thanh tịnh không được nghĩ tới chuyện vãn vợ. Bà bà ơi! từ giờ trở đi bà bà đừng nhắc tới chuyện y nữa...nếu bà bà còn nhắc tới thì tiểu ni nhất quyết không đến chơi với bà bà nữa.

Bà bà vội nói:

- Con tiểu nha đầu này chẳng hiểu gì ráo! Lệnh Hồ Xung đã vì người mà cắt tóc làm sư. gã bảo không lấy người được. Như vậy đức Bồ Tát có trách phạt cũng chỉ trách phạt gã khi nào lại trách phạt người?

Nghi Lâm khề thở dài hỏi:

- Phải chăng Lệnh Hồ đại ca cũng đồng quan điểm với gia gia của tiểu ni? Nhất định không phải đâu. Má má tiểu ni là người xinh đẹp hơn đời, thông tuệ khác thường, tính tình hòa thuận. Người là một phụ nữ hay nhất trong thiên hạ nên gia gia mới làm hòa thượng để lấy người là phải lắm!... Tiểu ni bì với má má thế nào được?

Lệnh Hồ Xung cười thâm nghĩ bụng:

- Cái thông minh hay cái đẹp tốt của má má cô thì chưa biết thế nào còn bàn về tính tình nhu thuận thì cô mười phần tưởng má má cô không được nửa phần.

Bồng nghe bà bà hỏi:

- Sao người lại biết rõ thế?

Nghi Lâm đáp:

- Gia gia của tiểu ni mỗi lần gặp tiểu ni đều nói cho nghe những cái hay cái đẹp của má má. Lão nhân gia bảo: má má là người văn nhã ôn nhu chưa từng cất tiếng thóa mạ ai một câu mà cũng chẳng bao giờ nói nặng lời với một người nào. Suốt đời má má giữ lòng nhân hậu, cả con kiến cũng không nỡ di chân cho chết đi. Má mà là một nữ nhân hay nhất thiên hạ. Tiểu ni tự biết mình suốt đời tu hành cũng chẳng thể nào theo kịp má má.

Bà bà ngập ngừng:

- Lão... lão nói thế thật ư?... Ta e rằng không phải thế....

Mụ nói câu này bằng giọng run run ra chiều rất khích động!

Nghi Lâm nói:

- Dĩ nhiên là gia gia nói thật. Tiểu ni là con gái lão nhân gia thì khi nào lão nhân gia lại nói dối?

Linh Quy các bồng trở lại yên tĩnh không một tiếng động. Bà bà dường như chìm đắm vào cõi trầm tư, mặc tưởng.

Nghi Lâm lại lên tiếng:

- Tiểu ni đi đây! Từ nay tiểu ni không muốn gặp Lệnh Hồ đại ca nữa và hàng ngày cầu đức Bồ Tát dương phò âm trợ cho y được mọi sự tốt lành.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nghe rõ tiếng bước chân nàng nhẹ nhàng đi xuống thang lầu. Sau một lúc lâu, lâu lắm bà bà tựa hồ người trong mộng choàng tỉnh giấc, miệng lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Y bảo ta là một người phụ nữ hay nhất, đẹp nhất thiên hạ ư? Nếu vậy thì y không phải là con người bạc nghĩa vô tình tham dâm hiếu sắc chăng?

Mụ đảo mắt nhìn không thấy Nghi Lâm đâu liền lớn tiếng gọi:

- Nghi Lâm! Nghi Lâm! Người ở chỗ nào?

Nhưng Nghi Lâm đã đi xa rồi.

(*** Thiếu***)

Du Tấn đáp:

- Hãy để tại hạ nghĩ một chút. Xem chừng Nhậm đại tiểu thư bị người trói không nhúc nhích được. Vụ này mới thật là kỳ.

Ngọc Linh chân nhân bỗng la lên:

- Ô kìa! Đây không phải là một nhà sư mà là Lệnh Hồ chương môn. Lệnh Hồ Xung... Lệnh Hồ công tử.

Mấy người kia đều quay đầu nhìn lại ngó Lệnh Hồ Xung thì nhận ra chàng ngay.

Nguyên tám người này rất kính sợ Doanh Doanh mà đối với Lệnh Hồ Xung càng có điều úy kỵ. Chúng ngơ ngác nhìn nhau chưa biết quyết định ra sao.

Nghiêm Tam Tinh và Cừ Tùng Niên đột nhiên cất tiếng la:

- Công này mới thật là lớn.

Ngọc Linh chân nhân nói theo:

- Chính thế! Bọn họ có bắt được một tiểu ni cô thì cái đó lấy chi làm hy hữu? Bắt được chương môn phái Hằng Sơn mới đáng là công lao to tát.

Trương phu nhân vươn tay ra vẫn chưa rút về. Mọi thấy mấy người bàn tán như vậy liền hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Cả tám người xoay chuyển ý nghĩ trong lòng đều cảm nghĩ:

- Nếu chuyến này mà buông tha Nhậm đại tiểu thư thì đừng nói đến chuyện bắt Lệnh Hồ Xung nữa và đồng thời tính mạng của ta phải nguy khốn ngay. Biết làm thế nào bây giờ?

Nhưng chúng lại nghĩ rằng Doanh Doanh uy quyền rất lớn thì không buông tha nàng cũng không thể được.

Du Tấn cười khà khà nói:

- Người ta có câu: lượng nhỏ phi quân tử, không độc bất anh hùng? Hai câu này thật là đúng! Chà chà! Lượng nhỏ khôn thành người quân tử, không độc sao là bậc trượng phu? Chẳng làm người quân tử thì chớ nhưng không làm bậc đại trượng phu thì thật là đáng tiếc.

Ngọc Linh chân nhân hỏi:

- Du huynh bảo thừa cơ hạ thủ giết người để bịt miệng phải không?

Du Tấn cãi:

- Tại hạ không nói thế! Đó là lời nói của đạo trưởng đấy chứ?

Trương phu nhân lớn tiếng quát:

- Thánh cô đối với chúng ta ơn sâu nghĩa trọng. Kẻ nào dám ra chiều bất kính với thánh cô thì bản nhân là người đầu tiên nhất định phản đối.

Cừ Tùng Niên hỏi:

- Bây giờ mà phu nhân buông tha thánh cô, liệu thánh cô còn nghĩ đến ân tình với chúng ta không? Hơn nữa thánh cô có chịu để chúng ta bắt Lệnh Hồ Xung không?

Trương phu nhân đáp:

- Hay dở gì thì chúng ta cũng đã gia nhập phái Hằng Sơn. Lừa thầy phản phái là kẻ bất nghĩa.

Mụ nói rồi vươn tay ra toan cởi trói cho Doanh Doanh.

Cừu Tùng Niên lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Trương phu nhân tức giận hỏi:

- Người lớn tiếng để hãm dọa ta chăng?

Cừu Tùng Niên rút thanh gươm đánh soạt một tiếng.

Nhưng Trương phu nhân động tác rất mau lẹ. Mụ rút đoản đao ở trong bọc ra lia hai nhát cắt đứt hết giây trói chân tay Doanh Doanh.

Mụ tin rằng võ công của Doanh Doanh rất cao thâm. Bọn người này đều không phải là đối thủ của nàng. Chỉ cần sao cởi giây trói cho nàng thì dù bảy người kia có hiệp lực quần công cũng không đáng sợ.

ánh đao lấp loáng. Cừu Tùng Niên đã vung đao chém tới.

Trương phu nhân cũng vung đoản đao lên đâm luôn ba chiêu veo veo, bức bách Cừu Tùng Niên phải lùi lại hai bước.

Những người kia thấy Doanh Doanh được cắt đứt giây trói rồi thì trong lòng đều có ý khiếp sợ lùi đến bên cửa toan chạy ra ngoài. Nhưng chúng thấy Doanh Doanh rút xuống đất rồi không dậy được mới hiểu là nàng bị điểm huyết. Bọn chúng liền quay lại.

Du Tấn cười hì hì nói:

- Tại hạ nghĩ rằng chúng ta là những người bạn tốt tại sao lại động gươm đao? Làm như vậy chẳng thương tổn đến hòa khí ư?

Cừu Tùng Niên la lên:

- Nhậm đại tiểu thư mà giải khai xong huyết đạo thì liệu chúng ta còn sống được chăng?

Hắn cầm đao xông vào chém Trương phu nhân. Gươm đao cùng đoản đao đụng nhau chát chúa. diễn ra cuộc chiến đấu ác liệt.

Cừu Tùng Niên người cao sức mạnh lại sử thanh gươm rất trầm trọng nhưng Trương phu nhân đánh xáp la cà khiến cho tên đầu đà không chiếm được phần tiện nghi nào.

Du Tấn cười nói:

- Đừng đánh nhau nữa. Có điều gì thủng thảng thương lượng với nhau hay hơn.

Hắn cầm cây quạt tiến gần lại như để khuyên can hai bên.

Cừu Tùng Niên thét lớn:

- Tránh ra! Đừng làm vướng chân tay ta nữa.

Du Tấn cười nói:

- Dạ dạ!

Lúc hắn xoay mình đột nhiên vung tay phải một cái.

Trương phu nhân bỗng rú lên một tiếng thê thảm, cây quạt trong tay Du Tấn nan bằng thép đúc đã đâm vào cổ họng mụ.

Du Tấn lại cười nói:

- Chúng ta là người một nhà. Tại hạ đã khuyên phu nhân đừng động đao kiếm mà phu nhân không nghe thì còn chút nghĩa khí gì nữa?

Hắn rút quạt về, máu tươi từ cổ họng Trương phu nhân vọt ra.

Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Cừu Tùng Niên cũng kinh ngạc lùi lại cất tiếng mắng:

- Mẹ kiếp! Té ra con rùa này giúp mình.

Du Tấn cười nói:

- Chẳng giúp Cừu huynh thì còn đi giúp ai?

Đoạn hắn quay lại nhìn Doanh Doanh nói:

- Nhậm đại tiểu thư! Đại tiểu thư là ái nữ của Nhậm giáo chủ. Mọi người có nề mặt gia gia của tiểu thư cũng chỉ nhường nhịn mấy phần, có điều mọi người kính sợ đại tiểu thư chân chính là vì trong mình đại tiểu thư có thuốc giải Tam thi não thần đan. Đại tiểu thư mà hết thuốc giải đó rồi thì cái tiếng "thánh cô" cũng không đáng kể nữa.

Sáu người kia đồng thanh nói:

- Phải đấy! Phải đấy! Lấy thuốc giải rồi giết y!

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Trước hết chúng ta ai nấy đều phải lập lời trọng thệ. Hễ kẻ nào tiết lộ nửa lời sẽ bị Tam thi não thần đan làm nổi cơn điên mà chết.

Bọn chúng nhận thấy không giết Doanh Doanh không được nữa rồi nhưng chúng chợt nhớ tới Nhậm Ngã Hành lại kinh hãi vô cùng. Vụ này mà bị bại lộ thì cõi giang hồ tuy rộng mênh mông chúng cũng khó lòng tìm được một chỗ để dung thân.

Thế là cả sáu người cùng tuyên thệ.